

de knyttet til seminarierne, hvorved de kunne få et indhold, der kunne være til hjælp i den senere uddannelse. Dette forhindrede ikke, at der fra disse kursus kunne gå et vigespor over til studentereksamen, hvilket der burde.

Hvad selve uddannelsen angik, fandt han det rigtigt, at lovforslaget bevarede klasselærerfagene som grundlag for en klasselæreruddannelse. Tanken med de pædagogiske specialer havde bærekraft og kunne måske bl. a. skaffe en fornuftig løsning på det meget vigtige småbørnsområde. Også de to linjefag måtte stå fast. Hvad specielt faget legemsøvelser angik, burde det — i modsætning til lovforslaget — være frivilligt. Han måtte fraråde ordningen med tillægsgag, som kunne befrygtes at deklassere de pågældende fag.

Han var tilfreds med, at der skulle holdes en ret streng og ensartet sorterende forprøve, men var lidt usikker over for bestemmelsen om, at studietiden kunne være 3½ eller 4 år. Lovforslaget syntes at sætte 3½ år som det normale, mens betænkningens mening havde været, at den studerende frit kunne vælge mellem de to tidsrum som normal tid. Dette punkt tiltrængte en nærmere drøftelse, hvorunder spørgsmålet om praktikanttjenesten og en eventuel vikartjeneste burde inddrages.

Der var ingen grund til (§ 20) at understrege, at en øvelsesskole skulle være en kommunal skole. Det afgørende var, at der til ethvert seminarium skulle være knyttet en øvelsesskole. Om den var kommunal, statslig eller privat var, underordnet.

Edv. Jensen (KF) fandt det rigtigt, at lovforslaget blev fremsat nu som et bredt forhandlingsgrundlag.

Der var ting i det, som straks kunne få hans tilslutning. Dette gjaldt således den tilsyneladende intensivering af den egentlige seminarieuddannelse, og at der indførtes prøver i flere fag. Derimod var han mere forbeholden over for visse detaljer i den enhedsuddannelse, der var foreslået. Man måtte ikke forestille sig, at en læreruddannelse kunne dække alle de specielle fag, som efterhånden måtte ind i folkeskolen, og derfor måtte man overveje i højere grad at tage faglærere til hjælp i de højeste klasser.

Det var sikkert rigtigt, at foruddannelsen måtte skærpes, men man var veget tilbage for at forlange studentereksamen som grundlag. Som forudsætning for det foreslåede 2-årige kursus måtte man i hvert fald kræve realeksamen. Det foreslåede kursus gav, hvis eleven ikke blev optaget, i sig selv ingen muligheder. Der var meget, der kunne tale for at kræve studentereksamen, selv om det ikke var den bedst tænkelige løsning.

Han ville dybt beklage, hvis uddannelsen af småbørnslærerinder måtte ophøre som følge af enhedsuddannelsen, og fandt ikke småbørnspædagogikken tilstrækkeligt betrygget ved, at undervisningen heri skulle gives ved et pædagogisk speciale inden for helhedsuddannelsen.